

ד פרשת

בין הדף היומי ופרשת השבוע

וטהר לבנו

לכאורה קיימים דוגמאות נוספות בהם חיכו לצו מיוחד על מנת להסיר מגבלה או לצאת ממקום למקום.

אולי ייתכן לומר כי טמון כאן רעיון נוסף. אכן קיימים מקרים נוספים, אך כאן ההגבלה הייתה בענייני טומאה וטהרה. הציווי לשוב לאוהלים בא להורות כי התורה שלושה בחיי המעשה. כוונת התורה הייתה לקיימה בתוך האהלים ולא להיות דבוקים להר סיני לנצח.

לכן מורה להם משה עכשיו לאחר שקיבלתם את התורה שובו לאוהליכם.

היה ניתן לחשוב בטעות שהתורה עניינה חיי פרישות בלבד והיא מיועדת רק למי שמתנזר מחיי המעשה. לכן בא הציווי לשוב לאוהלים על מנת להורות שקיום התורה הוא גם ואולי בעיקר תוך שילובה בחיי המעשה.

רעיון דומה קיים בטומאה וטהרה מענייני פרשתנו.

אדם יכול לחשוב כי הלכות טומאה וטהרה הינם עניינים נשגבים ומנת חלקם של אנשים פרושים ומובדלים מחיי המעשה.

כך גם הציווי על חטא לשון הרע בגינו בא עונש הצרעת בו עוסקת פרשתנו. היה ניתן לטעות ולומר שהשמירה מדיבור של לשון הרע הינו עניין לפרושים וטהורים באופן מיוחד ואינו עניין לפשוטי העם.

מלמדת אותנו התורה שענייני טומאה וטהרה והשמירה מהם הינם עניין לכל בית ישראל בבחינת 'והיה מחניך קדוש'.

כאשר הגמרא רוצה ללמדנו שדבר שבמניין צריך מניין אחר להתירו, קיים כאן לימוד גדול של ענווה וצניעות.

עשוי אדם לחשוב כי בכוחו לבטל את דברי חכמים שכן בידו סברה טובה ונכונה יותר.

היכולת לשמוע לדברי חכמים ולא לבטלם עד שיישב מניין אחר להתירו נעוצה במידת הענווה וההתבטלות.

המצורע שלא נזהר בכבוד חברו נגוע בחוסר מידת הענווה וההתבטלות.

הטומאה הבאה בעקבות חטאו וההגבלות שבצידה גורמות לאדם להרהר על חטאו ולשוב בתשובה על מעשיו, ע"י התבטלות זו למגבלות התורה.

לכן מביאה הגמרא ראייה ממקרה בו נדרשו ישראל לבטל עצמם לציווי הא-לוקי של שלושת ימי ההגבלה. התבטלות זו נמשכה עד לציווי הנגדי של 'שובו לכם לאוהליכם'.

כל זה קורה למרגלות הר סיני ובמעמד קבלת התורה. לומר לך שתנאי יסודי להצלחה בקיומה הוא מידת ההתבטלות לציוויה של התורה ודבר ה'.

וטהר לבנו לעובדך באמת. אכ"ר.

השבוע אנו קוראים פרשת מצורע.

פרשה זו מסיימת למעשה את דיני טומאת אדם שנשנו בפרשת תזריע ואת טומאת מאכלים שנשנו בפרשת שמיני.

דיני טומאה אלו קושרים אותנו לשמה של המסכת שאת לימודה התחלנו בשבוע האחרון.

בשבוע התחלנו בסיעתא דשמיא מסכת ביצה.

מסכת זו זכתה לשם מסכת 'ביעא' בהרבה מספרי הפוסקים והמפרשים של המסכת.

למעשה 'ביעא' הנו השם הארמי של הביצה. בכ"ז מדוע בחרו לכנות את המסכת בשמה הארמי ולא בשמה המקורי, ביצה?

יש לכך מספר הסברים ואחד מהם הוא של בעל ה'תפארת ישראל' בהקדמה למסכתנו.

פירושו מבוסס על הגמרא בסנהדרין דף נה עמוד ב' בה מסופר אודות תלמיד שדרש ברבים שמי ביצים אינם נחשבים לאחד מהמשקים המכשירים לקבל טומאה.

ידוע כי על מנת שאוכל יקבל טומאה צריך שיבואו עליו אחד משבעת המשקים שלהלן; יין, דבש, שמן, חלב, טל, דם, מים. ובר"ת, י"ד, שח"ט, ד"ם.

אותו תלמיד סבר, כי מי ביצים אינם אחד משבעת המשקים המנויים לעיל.

בני המקום החליפו בין ביצים לבצעים, דהיינו 'מי בצעים' שהם מי אגמים ובטעות סברו שאינם מכשירים לקבל טומאה. טעות זו גרמה לטעויות חמורות בהלכות טומאה וטהרה. לכן השתמשו בלשון 'ביעא'.

בפרשת מצורע דינים רבים של טומאת אדם. חלקם של איש וחלקם של אשה. דיני טומאה אלו משתנים גם לפי משך הזמן בו חלה הסיבה לטומאה אצל האדם. הטומאה עשויה להיות בת יום אחד, שבוע או שלושה ימים. כפי שמסביר רש"י על המילים 'מים רבים' שבפרשה – שלושה ימים.

דין זה של טומאה האורכת שלושה ימים למדנו השבוע בגמרא.

בדף ה: הגמרא מביאה ראייה שכל דבר שנמנו חכמים כדי לתקנו צריך מניין אחר כדי להתירו. כלומר צריך מספר זהה של חכמים שיישבו ויבטלו את דברי חבריהם תוך נימוק וסברה.

הראיה היא ממעמד הר סיני.

במעמד הר סיני נצטוו האנשים לפרוש מנשותיהם שלושה ימים. ובתום מעמד הר סיני אמר ה' למשה, כי האנשים יכולים לשוב למסלול חייהם הרגיל ונשותיהם מותרות להם.

לכאורה הסתיימו שלושת הימים ומדוע צריך לחכות להוראה מפורשת המסירה את ההגבלה?

מכאן ראייה כי כל דבר שתקנו במניין, במקרה זה הקב"ה באמצעות משה, צריך מניין אחר להתירו. במקרה שלנו עד שה' לא הסיר את המגבלה באמצעות משה היא לא הוסרה מעצמה.